

RAZ
ZA ŽIVOT

— T. L. SWANOVÁ —

metafora

RAZ
ZA ŽIVOT

— T. L. SWANOVÁ —

T. L. SWANOVÁ
RAZ ZA ŽIVOT

Vydala GRADA Slovakia s.r.o. pod značkou Metafora
Moskovská 29, 811 08 Bratislava 1
www.grada.sk
Tel.: +421 2 556 451 89
ako svoju 122. publikáciu

Knihu *The Stopover*, vydanú vydavateľstvom Montlake Romance, Seattle, v roku 2019,
do slovenčiny preložila Marta Maňáková.
Jazyková redakcia Anetta Letková
Grafická úprava a sadzba Zuzana Ondrovičová
Zodpovedná redaktorka Adela Orémusová

Vydanie 1., 2022
Počet strán 464
Tlač TISKCENTRUM s. r. o.

Copyright © 2019 by T L Swan
Published by Montlake Romance, Seattle, USA
This edition is made possible under a license arrangement originating with Amazon
Publishing, www.apub.com, in collaboration with Kristin Olson Literary Agency s.r.o.
Cover design © blacksheep-uk.com

Slovak edition © GRADA Slovakia s.r.o., 2022
Translation © Marta Maňáková, 2022

Upozornenie pre čitateľov a používateľov tejto knihy

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto tlačenej či elektronickej knihy nesmie byť reprodukováaná a šírená v papierovej, elektronickej či inej podobe bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa. Neoprávnené použitie tejto knihy bude trestne stíhané.

ISBN 978-80-8090-344-2 (ePub)
ISBN 978-80-8090-343-5 (pdf)
ISBN 978-80-8090-342-8 (print)

*Túto knihu by som chcela venovať abecede,
ktorej dvadsaťšesť písmen mi zmenilo život.
V týchto dvadsiatich šiestich znakoch som sa našla
a teraz žijem svoj sen.
Keď si budete nabudúce opakovať abecedu,
spomeňte si na jej moc.
Ja to robím každý deň.*

1. KAPITOLA

„Tak už sa pohni!“ zavrčí niekto za mojím chrbtom.

Vyľakane sa otočím k mužovi, ktorý stojí v rade za mnou.

„No dovoľte?“ ohradím sa. „Chcete prejsť?“

„Nie, chcem, aby tamtí flákači pohli zadkami. Veď mi to posraté lietadlo odletí,“ skriví tvár a ja z neho zacítim pach alkoholu. „To hádam nie je možné!“

Obrátim sa nazad. *Skvele! Opilec v rade na letisku. Presne to som potrebovala.*

Heathrow praská vo švíkoch. Pre zlé počasie mešká veľa letov, a aby som bola úprimná, prajem si, aby bol odložený aj ten môj. Potom by som sa mohla jednoducho vrátiť do hotela a celý týždeň prespať.

Na toto nemám náladu.

Počujem, ako sa ten chlap otočil a sťažuje sa niekomu v rade za sebou. Zagúľam očami. Prečo sú ľudia tak veľmi nevychovaní?

Ďalších desať minút počúvam jeho frflanie, vzdychanie a sťažovanie. Potom to už nevydržím a znovu sa obzriem dozadu. „Robia, čo môžu, tak sa láskavo upokojte,“ oborím sa naňho.

„Čože?“ okríkne ma a obráti svoj hnev na mňa.

„So slušnosťou zájdete ďalej,“ zamrmlm si popod nos.

„Takže so slušnosťou zájdem ďalej?“ vybehne na mňa. „A čo si ty zač? Učiteľka? Alebo len zúrivá krava?“

Mlčky naňho civiem. *No dovol!* Posledných štyridsaťosem hodín som prežila v pekle. Letela som cez polovicu sveta na svadbu len preto, aby som videla, ako sa môj bývalý oblizuje so svojou novou frajerkou. Asi dnes niekoho zaškrtím.

Nezahrávaj sa so mnou.

Radšej sa k nemu otočím chrbtom, inak za seba neručím.

Vzápätí mi však chlap kopne do kufra, a tak sa znovu ocitneme zoči-voči. „Prestaňte!“ vykríknem.

Nakloní sa ku mne, a keď zacítim jeho dych, cúvnam. „Budem si robiť, čo sa mi zachce.“

Vidím, že sa k nám blíži ochranka, ktorej pozornosť si už získal. Nieкто z personálu si zrejme všimol, čo sa tu deje, a zavolať ju. Nasadím falošný úsmev. „Prosím vás, pane, nekopte do mojej batožiny,“ poviem sladkým hlasom.

„Budem si kopať, do čoho sa mi zachce.“ Odrazu zdvihne môj kufor a hodí ho smerom do haly.

„Zbláznili ste sa?!“ zvolám.

„Hej!“ okríkne ho muž, ktorý stojí za nami. „Nechaj jej veci na pokoj! Ochranka!“

Opilec sa zaženie po mojom ochrancovi a strhne sa potýčka.

Odrazu sa odvsadial zbiehajú ochrankári, odstrčia ma z dosahu jeho pästí a vulgárnych výkrikov. Kašľať na to, toto naozaj dnes nepotrebujem.

Nakoniec ho spacifikujú a odvedú v putách. Jeden milý ochrankár mi zdvihne kufor. „Mrzí ma to,“ povie, „podťe so mnou.“ Vyzve ma, aby som ho nasledovala, a odopne pásku ohraničujúcu rad.

„Ďakujem.“ Neisto sa usmievam na ostatných ľudí v rade. Predbiehanie neznášam, ale teraz je mi to úplne ukradnuté. „Skvele.“ Ostýchavo ho nasledujem k priečinku, za ktorým sedí mladý muž. Zdvihne pohľad a široko sa na mňa usmeje: „Dobrý deň.“

„Dobrý deň.“

„Ste v poriadku?“ opýta sa.

„Áno, samozrejme. Ďakujem za opýtanie.“

„Dajte na ňu pozor,“ požiada ochrankár muža za priečinkom, žmurkne na nás a zmizne v dave.

„Môžem poprosiť vaše doklady?“ požiada ma muž.

Zašmátram v kabelke, vylovím odtiaľ pas a podám mu ho. Keď uvidí moju fotku, pousmeje sa. Bože, to je najhoršia fotka všetkých čias. „Nebodaj na mňa vypísali odmenu?“ opýtam sa.

„Pravdepodobne. Ste to vôbec vy?“ zasmeje sa.

Rozpačito sa uškrniem. „Dúfam, že nie. Inak by som sa musela od hanby prepadnúť pod zem.“

Zadáva do počítača moje údaje. „Takže, letíte dnes do New Yorku a sedíte...“ prestane písať a niečo študuje na obrazovke.

„Bože, hádam nie vedľa toho človeka!“

„Ten dnes nikam nepoletí,“ upokojuje ma, zatiaľ čo ďalej ťuká do klávesnice neuveriteľným tempom. „Nanajvýš do väzenia.“

„Prečo sa niekto opije ešte predtým, ako vôbec príde na letisko? Veď ani nestihol dôjsť do bezcolnej zóny,“ uvažujem nahlas.

„Divili by ste sa, čo tu človek všetko zažije,“ povzdychne si.

Usmejem sa. Páči sa mi.

Medzitým mi vytlačí letenku. „Upgradoval som vás.“

„Prosím?“

„Prvá trieda. Považujte to za naše ospravedlnenie za neprijemnosti s batožinou.“

Vyvalím naňho oči. „Och, to nebolo nutné... Vážne,“ vyjachcem.

„Príjemný let,“ zaželá so širokým úsmevom a podá mi letenku.

„Ďakujem pekne,“ vyhrknem.

Žmurkne na mňa a ja mám sto chutí vrhnúť sa mu okolo krku, ale, samozrejme, neurobím to. Radšej predstieram, že sa mi takéto veci stávajú bežne.

„Ešte raz vďaka,“ usmejem sa.

„Môžete využiť VIP salónik na prvom poschodí. Občerstvenie a nápoje máte v cene. Šťastnú cestu.“ Naposledy sa na mňa usmeje a otočí sa k radu ľudí za mnou. „Nech sa páči, ďalší.“

Cez bezpečnostnú kontrolu prechádzam s prihlúplým úsmevom od ucha k uchu.

Prvá trieda – ako rozkážete!

O tri hodiny vchádzam na palubu lietadla ako rocková hviezda. Do VIP salónika som sa nakoniec nedostala, pretože... vyzerám príšerne. Dlhé tmavé vlasy som si stiahla do konského chvosta, na sebe mám čierne legíny, vyťahaná ružový sveter a tenisky. No aspoň som si upravila mejkap – a to je čo povedať. Keby som vedela, že poletím prvou triedou, aspoň by som sa pokúsila zapadnúť a hodila by som sa do gala, aby som nevyzerala ako bezdomovkyňa. No a čo... Koho to zaujíma? Aj tak tam nestretnem nikoho známeho.

Podám letenku letuške. „Nech sa páči, ľavou uličkou, vaše sedadlo je vpravo.“

„Ďakujem.“ S očami upretými na letenku prechádzam cez uličku, až kým nezbadám svoje číslo.

1B

Dočerta, miesto do uličky. Keď sa usádzam, otočí sa ku mne muž, ktorý sedí na mieste pri okne. Pozrie sa na mňa veľkými modrými očami a usmeje sa. „Dobrý deň,“ povie.

„Zdravím,“ odvetím.

Moje nervy... Sedím vedľa pána Božského... Ibaže je oveľa viac sexi. Vyzerám otrasne. *Doriti!*

Otvorím úložný priestor nad sedadlom a on sa hneď postaví. „Ukážte, pomôžem vám.“ Vezme mi z ruky príručný kufor a opatrne ho uloží dovnútra. Je vysoký, má peknú postavu a na sebe modré rifle a bielu košeľu. A je chodiacou reklamou na najúžasnejšiu vodu po holení na svete.

„Ďakujem,“ zamrmlam a mimovoľne si uhladím vlasy stiahnuté vo chvoste. V duchu sa preklínam, že som si neobliekla niečo lepšie.

„Nechcete si sadnúť k okienku?“ navrhne mi.

Nechápavo naňho civiem.

Ukáže na svoje miesto.

„Nebude vám to prekážať?“ prekvapene zdvihnem obočie.

„Vôbec,“ usmeje sa. „Lietam stále. Pokojne si sem sadnite.“

Prinútim sa do úsmevu. „Tak teda ďakujem.“ To bola šifra pre: „Dobre viem, že ťa upradovali zo súcitu, ty chudera, ktorá vyzerá ako bezdomovkyňa, a je mi ťa ľúto.“ Uvelebím sa na svojom novom mieste a nervózne vykuknem z okienka. Ruky mám strnulo zložené v lone.

„Letíte domov?“ osloví ma.

Pozriem sa naňho. *Prosím ťa, nič mi nehovor. Znervózňuje ma už len tvoja prítomnosť.* „Nie, vraciam sa zo svadby a po ceste domov mám pracovný pohovor v New Yorku. Je to len na jeden deň. Potom pokračujem do L. A. Tam bývam.“

„Aha,“ usmeje sa. „Chápem.“

Na chvíľu sa naňho zadívam. Teraz by som sa ho mala niečo opýtať. „A vy... letíte domov?“ vysúkam zo seba.

„Áno.“

Prikývnem. Nevieam, čo na to povedať, a tak sa uchýlim k úbohej reakcii v podobe pohľadu upretého von oknom.

Okolo nás prechádza letuška s fľašou šampanského a pohármí.

Sklenenými. Odkedy dávajú v lietadle sklenené poháre?

No jasné. Prvá trieda. Skoro by som zabudla.

„Môžem vám ponúknuť pohár šampanského pred odletom, pane?“ opýta sa letuška môjho suseda. Všimnem si meno na vizitke: JESSICA.

„Ďakujem. Dáme si obaja,“ povie muž a s úsmevom sa otočí ku mne.

Trochu sa mračím, kým sledujem, ako Jessica nalieva šampanské do dvoch pohárov a každému z nás podá jeden. „Ďakujem,“ usmejem sa na ňu.

Počkám, kým Jessica odíde, aby ma nepočula. „Často objednávate alkohol cudzím ľuďom?“ opýtam sa.

Môj sused sa zatvári prekvapene. „Prekáža vám to?“

„Vôbec,“ odvrknem. Dopekla s takým namysleným pajácom, ktorý si myslí, že mi môže objednávať drinky... „Len si radšej objednávam sama.“

Venuje mi úsmev. „V poriadku, ďalšie kolo je na vás.“ Pozdvihne pohár, uskrnie sa a odpije si. Vyzerá, akoby sa dobre bavil na mojom pohoršení.

Zarazene naňho pozriem. Mohol by byť druhým človekom, na ktorom si dnes vybijem zlosť. Nepotrebujem, aby mi nejaký zbohatlícky starý pako diktoval, čo mám robiť. Odpijem si šampanského a znovu sa zadívam von oknom. No, zas taký starý nie je. Možno má okolo tridsaťpäť. Aj tak je starý – v porovnaní so mnou. Ja mám dvadsaťpäť rokov. To je jedno.

„Som Jim,“ povie odrazu a podá mi ruku.

Och, bože, teraz musím byť slušná. Aj ja mu podám ruku. „Teší ma, Jim. Som Emily.“

Usmeje sa na mňa so šibalským pohľadom. „Teší ma, Emily.“

Má veľké oči, svetlomodré a zasnené. Mohla by som sa v nich utopiť. Prečo na mňa tak hľadí?

Lietadlo začína pomaly rolovať a ja skáčem pohľadom zo slúchadiel na opierku sedadla. Kam sa to pripája? Takéto špičkové slúchadlá som videla u tých prehnane sebavedomých youtuberov. Nemajú ani kábel! Obzerám sa okolo seba. *Tak toto je hlúpe. Ako ich mám zapojiť?*

„Majú bluetooth,“ preruší Jim moje myšlienkové pochody.

„Aha,“ poviem zahanbene. No jasné. „Prirodzene.“

„Ešte ste neleteli prvou triedou, však?“

„Nie. Upgradovali ma. Nejaký opitý magor na letisku si pohadzoval mojím kufrom. Myslím, že ten človek za priečinkom sa nado mnou zľutoval,“ uškrniem sa.

Pousmeje sa, akoby som ho niečím pobavila, a odpije si z pohára. Pritom neodvráti zrak od mojej tváre a ja mám pocit, akoby mi chcel niečo povedať.

„Čo?“ opýtam sa nakoniec.

„Možno si ten človek za priečinkom myslel, že ste krásna a upgradoval vás preto, aby na vás spravil dojem.“

„To mi nenapadlo.“ Odchlipnem si šampanského, aby som zamaskovala úsmev. Nečakala som to. „Vy by ste to urobili?“ opýtam sa. „Keby ste pracovali za priečinkom na letisku, upgradovali by ste ženy, aby ste urobili na ne dojem?“

„Rozhodne.“

Usmejem sa.

„Robiť dojem na príťažlivé ženy je kľúčové,“ dodá.

Zarazene ho pozorujem a usilujem sa primäť mozog naďalej sledovať niť nášho rozhovoru. Prečo to znelo, ako keby so mnou flirtoval? „Povedzte... Ako by ste vy urobili dojem na ženu, ktorá vás priťahuje?“ opýtam sa.

Stále sa mi díva do očí. „Ponúkol by som jej miesto pri okienku.“

Zaiskrí to medzi nami a ja si musím zahryznúť do pery, aby som potlačila hlúpy úsmev.

„Snažili ste sa urobiť na mňa dojem?“ vyzvedám.

Pomaly a zvodne sa usmeje. „Bol som úspešný?“

Tiež sa pousmejem, pretože neviem, čo mám na to povedať.

„Len som naznačoval, že ste príťažlivá. Nič viac. Nič si nedomýšľajte. Bolo to konštatovanie, nie otázka.“

„Hm.“ Mlčky naňho civiem. Veď čo mám na to povedať? Konštatovanie, nie otázka... čože? Nedomýšľajte si. Ten chlap je divný... a ne-normálne sexi.

Lietadlo pridáva a vzlieta a ja sa chytím opierok a pevne zatvorím oči.

„Nemáte rada vzlety?“ opýta sa.

„Nebodaj tak vyzerám?“ Zubami-nechtami zvieram opierky sedadla.

„Ja milujem vzlety,“ povie nenútene. „Mám rád tú silu, ktorá ma tlačí nahor. A gravitáciu, ktorá ma ťahá nazad.“

Fajn... Prečo všetko, čo vypustí z úst, znie tak sexuálne?

Bože, potrebujem si zašukať... bodka.

S výdychom vyzriem von oknom. Sledujem, ako stúpame čoraz vyššie. Dnes nemám náladu tváriť sa pred niekým milo. Som unavená, mám opicu, vyzerám hrozne a môj ex je debil. Chcem ísť spať a zobudiť sa o rok.

Rozhodnem sa, že si pustím nejaký film. Začnem listovať v ponuke na obrazovke predou mnou.

Jim sa ku mne nakloní a povie: „Vyzerá, že si budeme rozumieť. Tiež plánujem pozrieť si film.“

Predstieram úsmev. *Mohol by si konečne prestať byť sexi a vnucovať sa mi? Zrejme si aj tak ženatý s nejakou šibnutou meditujúcou vegánskou cvičiteľkou jogy alebo niečo také.*

„Super,“ zašomrem s kamenným výrazom. Mala som zostať v ekonomickej triede, aspoň by som nemusela vdychovať vôňu krásneho chlapa osem dlhých hodín bez sexu.

Prelistujem si zoznam a vyberiem si favoritov.

Ako prísť o muža za 10 dní.

Pýcha a predsudok.

Drsniačky.

Jumanji... nuž, hrá tam Rock, tak to musí byť dobré.

Notting Hill.

Návrh.

50× a stále po prvý raz.

Denník Bridget Jonesovej.

Pretty Woman.

Bezsené noci v Seattli.

Magic Mike: Bez nohavic 2.

Nad svojím výberom sa musím pousmiať. Všetky moje oblúbené filmy pekne v rade za sebou. Táto cesta bude dokonalá. Pokračovanie Magic Mikea som ešte nevidela, takže možno začnem od konca. Úkosom pozriem, čo si vybral Jim. Akurát zazriem titulok.

Lincoln.

Ble... politický film. Kto si pustí niečo také pre zábavu? Mohlo mi napadnúť, že bude nudný.

Jim natiahne ruku k obrazovke a ja zazriem jeho hodinky. Masívne strieborné rolexky. No jasné, ešte je aj zazobaný.

Aké typické.

„Čo ste si vybrali?“ opýta sa.

Och, nie... Nechcem vyznieť hlúpo. „Ešte neviem,“ zaklamem.

Dopekla s tebou! Chcem sa dívať na chlapský striptíz. „A čo vy?“ opýtam sa.

„*Lincoln*. Už dlhšie som si ho chcel pozrieť.“

„Znie to nudne,“ poviem.

Usmeje sa. „Dám vám vedieť.“ Nasadí si slúchadlá a začne sledovať film, zatiaľ čo ja znovu listujem svojím výberom. Naozaj by som si rada pustila *Magic Mike: Bez nohavíc 2*. No čo, ak si to všimne? Nie... bude to trápne. Budem vyzeráť zúfalo.

Koho sa snažím oklamať? Ja som zúfalá. Vtáka som nevidela už dlhšie ako rok.

Ťuknem na *Návrh*. Len vymením jednu fantáziu za druhú. Vždy som túžila, aby mi Ryan Reynolds robil osobného asistenta. Film sa začína a ja sa spokojne usmievam. Tento film zbožňujem. Vždy sa dobre pobavím, keď ho vidím. Najradšej mám *Gammy*.

„Pozeráte sa na romantický film?“ opýta sa Jim.

„Je to romantická komédia,“ opravím ho. Preboha, ten je dotieravý. Uškrnie sa, akoby bol lepší než ja či čo.

„Ešte šampanské?“ ozve sa letuška.

Modrooký sa na mňa pozrie. „Teraz máte šancu objednať nám.“

Uprene sa naňho zadívam. Dobre, začína ma poriadne štváť. „Dva-krát, prosím.“

„Čo sa vám páči na romantických komédiách?“ opýta sa ma s pohľadom upretým na obrazovku pred sebou.

„Že mi do nich zvyčajne nehovoria muži,“ zafuním do pohára so šampanským.

Usmeje sa popod fúzy.

„A čo sa vám páči na...“ zmlknem, pretože ani neviem, o čom vlastne *Lincoln* je. „... na filmoch o politike? Že vás dokážu unudiť na smrť?“ dodám.

„Mám rád skutočné príbehy, nech sú o čomkoľvek.“

„To aj ja,“ prisvedčím. „Preto sa mi páčia romantické filmy. Láska je skutočná.“

Zachechce sa do pohára, akoby ho moje slová náramne pobavili. Zmrazím ho pohľadom. „Čo je?“

„Romantické komédie majú od skutočnosti veľmi ďaleko. Stavil by som sa, že okrem toho tiež čítate červenú knižnicu.“

Strnulo naňho civiem. Myslím, že tohto chlapa neznášam. „Áno, čítam... A aby ste vedeli, keď dopozerám toto, pustím si *Magic Mike: Bez nohavíc 2*, pretože mám chuť pozrieť sa na to, ako sa vyzliekajú úchvatní chlapi.“ Nahnevane si odchlipnem šampanského. „A po celý čas sa budem spokojne usmievať aj napriek vášmu chrapúnskemu vyrývaniu.“

Rozosmeje sa na plné hrdlo. Jeho hlboký smiech mi rozvibruje celé vnútro.

Nasadím si slúchadlá a predstieram, že zaujato sledujem film. Veľmi sa mi nedarí, pretože som sa práve totálne strápnila a cítim, že sa červenám.

Už mlč.

* * *

O dve hodiny neskôr civiem von okienkom. Film sa skončil, ale *jeho* vôňu cítim stále. Obklopuje ma a tyranizuje myšlienkami, ktoré by mi nemali napadať.

Prečo musí tak krásne voňať?

Neviem, čo mám robiť, aby som sa pritom necítila zvláštne, a tak si poviem, že si zdriemnem. Pár hodín spánku mi prospeje, ale najskôr si musím odskočiť, a tak vstanem. „Dovolíte?“

Posunie nohy nabok, ale nie dosť na to, aby som mohla bez problémov prejsť, takže sa nad neho musím nakloniť. Pritom sa potknem, a aby som zabránila pádu, položím ruku na jeho stehno. Je mohutné a pevné. „Bože, prepáčte,“ vyjachcem zahanbene.

„To je v poriadku,“ vycerí na mňa zuby v úsmeve. „Viac ako v poriadku.“

Chvíľu naňho nechápavo hľadím. Čo?

„Moje metódy začínajú fungovať.“

Zamračím sa. Čo tým chce povedať? Pretisnem sa popri ňom a odídem na toaletu. Potom sa chvíľu poprechádzam, aby som si ponatáhovala nohy a popremýšľala o jeho posledných slovách. Lenže som v koncoch – neviem, čo si mám o tom myslieť. „Ako ste to mysleli?“ opýtam sa ho zhurta, keď sa posadím na svoje miesto.

„Nijako.“

„Uvoľnili ste mi miesto pri okienku, aby som musela liezť cez vás?“

Zamyslene nakloní hlavu nabok. „Nie. Nechal som vám miesto pri okne, pretože ste ho chceli. Preliezanie bol iba príjemný bonus.“

Pozriem sa naňho a premýšľam, ako mám zareagovať. Nenamýšľam si nič? Starší bohatší muži sa bežne so mnou takto nerozprávajú... bežne sa so mnou nerozprávajú vôbec. „Flirtujete so mnou, Jim?“

Opäť ten pozvoľný sexi úsmev. „Neviem. Myslíte?“

„Pýtala som sa prvá, preto mi neodpovedajte na otázku ďalšou otázkou.“

Len sa uškrnie a obráti pohľad naspäť k obrazovke. „Možno by ste mi to mali vrátiť... Emily.“

Cítim, ako sa mi v rozpakoch hrnie krv do tváre, a márne ukrývam svoj prihlúply úsmev. „Ja neflirtujem. Buď niekoho chcem, alebo nie,“ vyhlásim.

„Vážne?“ opýta sa s predstieraným prekvapením. „A ako dlho približne trvá, kým sa rozhodnete?“

„To viem okamžite,“ klamem. Nie je to pravda, ale seabedome predstieram opak. V predstieraní seabedomia som totiž jednotka.

„Skutočne?“ zašepká, kým okolo nás prejde letuška. „Prepáčte, môžem vás poprosiť o ďalšie dva poháre?“ vysloví nahlas.

„Samozrejme, pane.“

Znovu sa na mňa zadíva. „Tak mi teda povedzte, čo ste si pomysleli o mne, keď ste ma zbadali.“

Tvárim sa, že vyzerám letušku Jessicu. „Na to budete zrejme potrebovať niečo silnejšie, Jim. Nebude sa vám to páčiť.“

Nahlas sa zasmeje a ja sa pristihnem pri tom, že sa tiež usmievam.

„Čo je také smiešne?“ opýtam sa.

„Vy.“

„Som vám na smiech?“ zamračím sa.

„Len vaše neochvejné presvedčenie.“

„Och, ste rovnaký ako všetci... Pán ,Dvakrát šampanské, prosím.“

Ako na zavolanie nám prinesú dvakrát šampanské a on mi s úsmevom podá jeden pohár. Odpije si, pričom nespustí zo mňa oči. „Čo ste robili v Londýne?“

„Pfff,“ zagúľam očami. „Bola som na kamarátkinej svadbe, ale, úprimne povedané, mala som radšej zostať doma.“

„Prečo?“

„Bol tam aj môj ex s novou frajerkou a stále ju oblizoval, len aby ma vytočil.“

„Očividne to fungovalo,“ povie a pozdvihne svoj pohár na prípitok.

„Hm,“ pripijem si s ním a znechutene sa napijem. „Možno trochu.“

„Ako vyzerala?“

„Blondínka s dlhými odfarbenými vlasmi, obrovské botoxové pery, silikóny aj mihalnice, opálenie zo solárka a všetko ostatné, čo ja nemám.“

„Hm,“ počúva zaujato.

„Ako radodajná nakoksovaná barbina.“

Zachechce sa. „Všetci muži majú radi radodajné barbiny.“

Zhrozene sa naňho pozriem. „Teraz ste mali povedať, že všetci muži neznášajú radodajné barbiny, Jim. Vari nepoznáte pravidlá slušného rozhovoru o ničom?“

„Očividne nie.“ Zamyslene sa zamračí. „Prečo som to mal povedať?“

Vyvalím naňho oči, aby som zdôraznila pointu. „Pretože sa to patrí.“

„Aha, samozrejme.“ Zvráští obočie, aby sa obrnil proti vlastnému klamstvu. „Emily, všetci muži neznášajú radodajné barbiny.“

S úsmevom naznačím prípitok. „Vďaka, Jim.“

„Hoci...“ na okamih sa odmlčí. „Ak človeku dobre vyfajčia...“

Čo, *dopekla*?!“

Šampanské mi vyletí nosom a prudko sa rozkašlem. To je posledná veta, ktorú by som očakávala z jeho úst. „Jim!“ zahriaknem ho, pričom prskám všade naokolo.

So srdečným smiechom mi podá servítky. Utieram si šampanské, ktoré mi kvapká z brady.

„Muži ako vy nesmú hovoriť o fajčení,“ vyrazím zo seba prerývane.

„A to už prečo?“ opýta sa nechápavo. „Čo vlastne myslíte tým *muži ako vy*?“

„Takí seriózní a tak.“

Zarazene ma pozoruje. „Definujte *a tak*.“

„Veď viete. Starší, bohatí a panovační.“

Oči mu pobavene zaiskria. „A podľa čoho súdite, že som bohatý a panovačný?“

Afektovane vydýchnem. „Pôsobíte tak.“

„A čím tak pôsobím?“

„Napríklad tie nezmyselne drahé hodinky. Strih vašej košele.“ Skĺznem pohľadom na jeho chodidlá. „Takéto topánky som nikdy predtým nevidela. Kde ste ich vôbec zohnali?“

„V obchode, Emily,“ ubezpečí ma a pozrie sa na svoje hodinky. „Aby ste vedeli, tie hodinky som dostal od priateľky.“

Zagúľam očami. „Stavím sa, že je to vegánka posadnutá jogou.“

Uškrnie sa.

„Len si nemyslite, ja viem, aké typy žien sa vám páčia.“

„Naozaj?“ nakloní sa ku mne. „Len pokračujte, váš rozbor mojej osobnosti ma veľmi zaujíma.“

Nenútene sa usmejem, zatiaľ čo hlások v mojom podvedomí zúfalo kričí: *Prestaň chľastať, ty koza!* „Predpokladám, že žijete v New Yorku,“ pokračujem.

„Správne.“

„V luxusnom byte.“

„Nepopieram.“

„Zrejme pracujete v nejakej bohatej spoločnosti.“

Spokojne sa usmieva, moja hra sa mu páči. „Je to možné.“

„Buď máte priateľku, alebo...“ pohľadom skĺznem na jeho ruku.

„Nenosíte prsteň, takže zrejme podvádzate manželku na služobných cestách?“

Zachechce sa. „Mali by ste si na tom založiť živnosť. Váš odhad ma ohromuje.“

Aj mne sa tá hra páči a ústa sa mi roztiahnu do širokého úsmevu.

„A čo si myslíte vy o mne?“ vyzvedám. „Čo vám napadlo ako prvé, keď ste ma uvideli?“

„Nuž...“ zamyslene sa zamračí. „Chcete počuť politicky korektnú odpoveď?“

„Nie. Chcem počuť pravdu.“

„Fajn. V tom prípade som si najskôr všimol vaše dlhé nohy a štíhly krk. A jamku na brade. Ste najatraktívnejšia žena, akú som v poslednom čase stretol. A keď ste sa usmiali, podlomili sa mi kolená.“

Jemne sa usmejem. Cítim, ako vzduch medzi nami hustne.

„Lenže potom ste otvorili ústa... a všetko ste pokazili.“

Čože?

Vybuchnem do smiechu. „Všetko som pokazila? A to už prečo?“

„Ste panovačná a ironická.“

„A to je problém?“ ohradím sa pobúrene.

„Ja som panovačný a ironický,“ pokrčí plecami.

„No a?“

„A nechcem chodiť sám so sebou. Mám rád poslušné, hanblivé dievčatá, ktoré urobia to, čo im poviem.“

„Och,“ zagúľam očami. „Také, ktoré vám upracú a každú strelu si s vami zasexujú?“

„Presne!“

Zasmejem sa a nastavím mu pohár na prípitok. „Na nudného starca v divných topánkach si nepočínate najhoršie.“